

4. Seejärel esitas kaubamärgiomanik määruse nr 40/94 artikli 78 lõike 2 alusel tähtaja ennistamise taotluse. Nimetatud taotlus esitati enne kahe kuu möödumist ajast, mil omanik ise sai registrist kustutamise teated kätte, kuid enam kui kahe kuu möödumise järel ajast, mil need sai kätte tema esindaja.
5. Määruse nr 40/94 artikli 78 lõige 2 näeb ette, et taotlus tuleb esitada kirjalikult kahe kuu jooksul alates tähtaja möödalaskmise põhjuse äralangemisest. Käesoleva apellatsioonkaebuse raames tekkiv küsimus puudutab selle tähtaja alguse kindlaksmääramist.
6. Omanik väidab, et arvesse võetav kuupäev on see päev, mil ta sai teate kätte. Ta võttis kolmandalt isikult vastutuse tasuda registreeringu pikendamise lõivu ise. Omanik sai veast teada ja tähtaja möödalaskmise põhjuse kõrvaldada alles siis, kui ta oli saanud teate tegelikult kätte.
7. Samas nõustus Esimese Astme Kohus ühtlustamisemeti seisukohaga, et arvesse võetav kuupäev on päev, mil omaniku esindaja sai ühtlustamisemeti saadetud teate kätte. Ühtlustamisemeti põhistas seda seisukohta määruse nr 2868/95⁽²⁾ eeskirja 77 sätetega, mille kohaselt „[o]n sellel, kui ühtlustamisemeti edastab nõuetekohaselt määratud esindajale teateid või muud informatsiooni, mõju sama, nagu oleks need edastatud esindatavale isikule”.
8. Omanik väidab käesoleva apellatsioonkaebuse raames, et:
- i) Määruse nr 2868/95 eeskirja 77 asjaomase sätte eesmärk on näha ette alus, mille põhjal on juhul, kui ühtlustamisemeti saadab poole esindajale teate valdkonnas, milles viimasele on antud tegutsemisõigus, ühtlustamisemeti täitnud oma teavitamiskohustust. Ühtlustamisemetil ei ole kohustust teha midagi enam. Käesolevas asjas ei ole see asjakohane.
- ii) Registreeringu pikendamise lõivu tasumise tähtaja osas langeb „möödalaskmise põhjus” ära siis, kui kaubamärgiomanik ise ja/või isik, keda ta on lõivu tasumiseks konkreetselt kohustanud, saab mittetahtlikust maksmatajätmisest tegelikult teada. Teistsugune järeldus takistaks sel sätel oma eesmärki täita: eelkõige on volitatud esindaja tähtaegadest alati teadlik ja eeldatakse, et ta teab kohaldatavaid tähtaegu, seega ei oma temale ühtlustamisemeti teadete saatmine tavaliselt niikuinii tähtsust.
- iii) Registreeringu pikendamise lõivu tasumine on lihtne rahahetehing, milleks juristi esindama ei ole vaja. Pool võib tasuda lõivu ise või määrata seda tegema kolmanda isiku. Kui poole „esindajat” — kes on poolt ühtlustamisemeti menetlustes esindanud — ei ole registreeringu pikendamise lõivu maksmiseks konkreetselt kohustatud, ei oma maksmata jätmise teate saatmine sellele esindajale tähtsust; tegemist ei ole teatega poolele ja seda ei saa vastavaks teateks ka lugeda. Nimetatud esindaja ei ole

õiguslikult kohustatud kõnealusele teatele reageerima (olgu et professionaalse viisakuse poolest võib ta selle oma kliendile edastada).

- iv) Kõnealustel asjaoludel ei ole muudel eesmärkidel määratud esindaja registreeringu pikendamise lõivu tasumiseks „nõuetekohaselt määratud esindaja”. Seega ei täida asjaolu, et teade on talle saadetud, määruse nr 2868/95 eeskirja 77 tingimust ega too kaasa samastamist, mis selles ette nähakse.
- v) Kokkuvõetult on arvesse võetav isik see, kes vastutab asjaomase tehingu sooritamise eest. Taotluse esitamise tähtaeg saab hakata kulgema alles ajast, mil see isik saab järgimata jäetud tähtjast teada.
- vi) Olgu et rangelt võttes ei oma Euroopa patendikonventsiooni sätted ühenduse õiguse tähenduses siduvad, tuleb neid kindlasti olulisel määral arvestada. Kui Euroopa Patendiamet on identselt sätestatud normi kohaldamist oma praktikas käsitlenud, on väga soovitatav, et seda sõnastust tõlgendataks sama moodi. Kui tõlgendused erinevad, peab üks neist olema väär. Apellant väidab, et Euroopa Patendiameti paralleelsed otsused ja nende põhjendused on õiged.

(1) Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).

(2) Komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määrus (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189).

AceaElectrabel Produzione SpA 26. novembril 2009 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (esimene koda) 8. septembri 2009. aasta otsuse peale kohtuasjas T-303/05: AceaElectrabel Produzione SpA versus Euroopa Ühenduste Komisjon

(Kohtuasi C-480/09 P)

(2010/C 24/70)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: AceaElectrabel Produzione SpA (esindajad: advokaadid L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi ja E. Marasà)

Teised menetlusosalised: Electrabel, Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

- Tühistada apellatsioonkaebuse esemeks olev kohtuotsus;
- rahuldada hageja poolt esimeses astmes esitatud nõue või teise võimalusena saata asi tagasi Esimese Astme Kohtule uueks arutamiseks vastavalt Euroopa Kohtu põhikirja artiklile 61;
- mõista nii esimese astme kui apellatsioonimenetluse kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Abisaaja kindlakstegemise osas ja abisaaja kindlakstegemise seotud komisjoni pädevuse hindamisel on väiteid on moonutatud, rikutud õigusnormi ning esitatud ebaloogiline ja vastukäiv põhjendus.

Apellatsioonkaebuse esimeses väites leiab AceaElectrabel Produzione SpA (edaspidi „AEP” või „apellant”), et kohtuotsuses on oluliselt rikutud õigusnorme, kuna Esimese Astme Kohus lükkas tagasi väite, et abi saajat ei ole nõuetekohaselt tuvastatud ja et see on subjektiivne tingimus kohtuotsusega Deggendorf kehtestatud põhimõtete (mille kohaselt võib uue abi — kui see on tunnustatud siseturuga kokkusobivaks — andmise teatud tingimustel peatada, kuni on tagasi makstud samale ettevõtjale antud ebaseaduslikuks tunnustatud eelmine abi) kohaldamiseks antud asjas. Esiteks vaidleb apellant vastu kohtu seisukohale, et väide on vastuvõetamatu osas, mis puudutab määruse (EÜ) nr 659/99⁽¹⁾ artikli 88 rikkumist. AEP leiab, et Esimese Astme Kohus moonutas väite osa, milles apellant soovis lihtsalt viidata asjaolule, et väärade isiku identifitseerimine abisaajana tulenes administratiivsele meetmele omasest veast. Asudes seisukohale, et argumentidel, mis puudutasid abi tagasinõudmise tingimuste rikkumist, ei ole asjas tähtsust, näitas Esimese Astme Kohus, et ta moonutas asjassepuutuva väite selle osa toetuseks esitatud argumente.

Lisaks vaidlustab apellant kohtuotsuse ka seetõttu, et selles ei tunnustatud otsust õigusvastaseks olenemata olulisest veast AEP identifitseerimisel abisaajaks (uue abi saaja) ACEA Group kontsernis (tagasimaksmata abi saaja); see õigusvastatus tulenes ühenduse kohtupraktikas väljakujunenud kontserni kui majandusüksuse kontseptsiooni väärtust väärtalt, ebaloogilisest ja vastukäivast kohaldamisest. Apellant väidab, et seda kontseptsiooni ei saa kohaldada seltsingute puhul, mida kontrollivad ühiselt kaks kontserni (nagu AEP puhul), kuna väljakujunenud kohtupraktika kontserni majandusüksuste kohta puudutab vaid kohtuasju, milles mitut ettevõtjat kontrollib üks ettevõtja. Rikkumine on ilmne, kuna Esimese Astme Kohus pidas asjakohatuks fakti, et 70 % AEP kapitalist kuulub teise majanduslikku kontserni, millel ei ole midagi tegemist selle abisaajaga, kes abi ei tagastanud. Esimese Astme Kohus tegi ka vea struktuurilt iseseisva ettevõtja kontseptsiooni osas, kuna ta asus seisukohale, et apellanti ei saa käsitleda struktuurilt iseseisva ettevõtjana, sest teda kontrollivad ühiselt kaks ettevõtjat.

2. Mis puudutab apellandi argumente kohtuotsuse Deggendorf kohaldamise ulatuses osas vaidlusalusele asjale hinnangu andmisel, siis on moonutatud väiteid, rikutud õigusnormi ning esitatud vastukäiv ja puudulik põhjendus.

Teises apellatsioonkaebuse väites leiab apellant, et edasikaevatud kohtuotsuses on kohtuotsust Deggendorf väärtalt kohaldatud, sest esimesena nimetatud kohtuotsuses on toetatud komisjoni hinnangut objektiivse nõude esinemise kohta kohtuotsuse Deggendorf kohaldamiseks. Apellant vaidleb eriti vastu Esimese Astme Kohtu põhjenduste osale, kus ta leidis, et komisjon ei olnud kohustatud viitama täpsetele ja üksikasjalikele tõenditele, tõendades, et esimene ja teine abi nende koosmõjus kahjustaks ühendusesisest kaubandust nii, et see muudab teise abi siseturuga kokkusobimatuks. Tõendamiskoorma küsimust ei saa tõendamise osas, kas teatatud abi on kokkusobimatu, teadlikult kõrvale jätta, eriti olukorras, kus komisjon ei ole suutnud kasutada meetmeid, mille võtmist menetlusnormid talle võimaldavad. Esimese Astme Kohus neid küsimusi ei puudutanud, kuigi apellant need tõstas, ja jättis komisjoni otsuse jõusse seda kritiseerimata. Viimaseks, Esimese Astme Kohus ei mõistnud ega arutanud apellandi esitatud väidet, kuna ta otsustas, et kohtuotsusega Deggendorf ei soovitud kehtestada selliste ettevõtjate karistamise meetmeid, kes ei ole eelnevalt saanud abi tagasi maksnud, vaid lihtsalt vältida koosmõju, mis võib tekkida ühele ettevõtjale rohkem kui ühele abi andmisest, mis kahjustab ühenduse sisest kaubandust nii, et see muudab uue abi siseturuga kokkusobimatuks, kuni eelmine abi ei ole tagasi makstud.

⁽¹⁾ Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/99, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ asutamislepingu artikli 93 kohaldamiseks (EÜT 1999, L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339).

27. novembril 2009 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Tšehhi Vabariik

(Kohtuasi C-481/09)

(2010/C 24/71)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: S. Pardo Quintillán ja M. Thomannová-Körnerová)

Kostja: Tšehhi Vabariik